

[Kryger.]

i København end i en by som f. eks. Århus; andre byer kunne jo også nævnes. Det gælder navnlig de rent tekniske forskrifter, men også bestemmelser om en lang række andre forhold, f. eks. om byggeservitutter, om dispensationer, om tinglysningsforskrifter, om byplanmæssige forhold og meget andet. Hele udvalget har været enig i dette synspunkt, og i betænkningen henstilles til boligministeren at tage initiativ til at gennemføre en revision af de gældende byggelove for København og Frederiksberg. Nu foreligger der altså et forslag for Frederiksbergs vedkommende, og jeg anser det for en selvfølge, at ministeren under sin gennemgang af dette forslag og sin udarbejdelse af et lovforslag til fremsættelse her i tinget vil være opmærksom på udvalgets udtalelser om det ønskelige i, at bestemmelserne i dette lovforslag lægges tættest muligt op ad landsbyggeovens regler. Jeg ved derimod ikke, om Københavns kommune er i færd med at revidere den københavnske byggelov. Hvis det ikke er tilfældet, beder jeg den højtærede boligminister oplyse, om han er indforstået med at efterkomme udvalgets henstilling om at tage initiativet til en sådan revision.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til fornyet behandling i udvalget og dermed følgende samråd med den højtærede boligminister, for at vi kan få disse enkelte spørgsmål klaret og om muligt opnå en revision af de specielle paragraffer, som vi ikke har kunnet tiltræde.

Adolph Sørensen: Ved første behandling af forslaget til landsbyggelov udtrykte jeg på mit partis vegne, som ganske naturligt var, når vi stod over for et så omfattende lovkompleks på et overordentlig vigtigt område, en række betænkeligheder. Jeg vil gerne allerede nu slå fast, at den efter min mening — også efter andres mening, det er jo kommet til udtryk — meget grundige, meget dybtgående, og jeg tør vel også sige meget saglige udvalgsbehandling, forslaget har været underkastet, har fået bortvejret en hel del af disse vore betænkeligheder.

Jeg kan nævne, at spørgsmålet om, hvorvidt lovgivningen ville føre til en uanet forøgelse af administrationen, i hvert fald

har fortonet sig. Vor tvivl om, hvorvidt lovforslaget omfattede problemet erstatningsfri reguleringer, er for så vidt også bragt ud af verden, som der på de enkelte områder, hvor man har ment, at der forelå noget sådant, har fået stillet ændringsforslag, sådan at vi nu er beroliget på dette område.

Det er klart, at et lovforslag af denne karakter har været omfattet med stor interesse både på land og i by, og der har fra forskellige sider lydt ængstelige røster i anledning af, at man overhovedet begav sig ind i denne lovgivning. Argumentationen har været nuanceret, men stort set er den mundet ud i, at en sådan lovgivning vil være et unødigt indgreb i borgerens rettigheder, at den vil lægge for stramme bånd på dispositionsretten for den enkelte på de i lovforslaget omhandlede områder. Endelig har det været fremført, at en sådan lovgivning i sig selv var så inderligt overflødig. Jeg forstår naturligvis godt disse medborgeres betænkeligheder. Det vil jo altid være betænkeligt og uønskeligt at træde friheden for nær, og der er ingen, der mere end mit parti ønsker at værne om friheden, friheden både for den enkelte og for nationen; det er der vel i og for sig ingen grund til at understrege.

Jeg forstår altså de fremførte betænkeligheder, men jeg kan ikke være enig i, at vi med gennemførelsen af lovforslaget i den skikkelse, der nu er foreslået efter den grundige udvalgsbehandling — en skikkelse, som jeg håber yderligere vil kunne forbedres ved tilslutning til mindretallets ændringsforslag under nr. 45 og 54 — skulle bevæge os ind på et område, hvor man til ingen nytte blot generer den enkelte borger. Når man betænker, hvad der er sket i Danmark, siden landsbyggeovens forgænger, byggeoven af 1858, så dagens lys, må man dog erkende, at det kan være rimeligt at revidere et og andet begreb — ikke frihedsbegrebet, for det er en evig konstant og bør være det — men vel i og for sig revidere et og andet lovområde. Jeg tror ikke, det tjener noget nyttigt formål at lukke øjnene for den kendsgerning, at hele den strukturændring, som vi har tæt inde på livet, kræver en vis plan og planlægning på områder, hvor det før ikke var slet så fornødent, da samfundslivet i vort land var langt enklere, langt mere ukompliceret, end det